

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 303. Tot en met 1955 stond Ella Fitzgerald onder contract bij Decca en mocht alleen nogal commercieel werk opnemen met gladde studio-orkesten. Op een enkele uitzondering na, zoals 21 februari 1946 toen ze begeleid werd door Billy Kyle-piano, Jimmy Shirley-gitaar Duke Ellington's Junior Raglin op bas en drummer Sylvester Payne die toen bij de band van Cootie Williams speelde. Dit is van Jimmy McHugh en Harold Adamson "I didn't mean a word".

plaat 1 Ella Fitzgerald with the Billy Kyle Trio: I didn't mean a word
B/6 - 3:15 - Coral COPS 2218 (VanHeusen, Adamson)
"I didn't mean a word". ^{Same} Met "Sentimental journey" had orkest-leider Les Brown, die het met Bud Green en Ben Homer maakte in november 1944 een hit. Ella Fitzgerald zong het nog eens op 24 januari '47.

plaat 2 Ella Fitzgerald with Eddie Heywood a/h Orchestra: Sentimental
A/2 - 3:17 - Sir Val SV. 7006 journey (Green, Brown, Homer)
"Sentimental journey", Ella Fitzgerald op 24 januari 1947 voor Decca in New York City met de band van Eddie Heywood. Leonard Graham-trompet, Al King-trombone, Jimmy Powell-altsaxofoon, Eddie Heywood-piano, Billy Taylor-bas, William Purnell-drums. In NOS Jazzgeschiedenis 239 was de zangeres live in Carnegie Hall te horen met de band van Dizzy Gillespie, o.a. met concert-uitvoeringen van twee van haar meest bekende songs, "Lady be good" en "How high the moon". Die versies weken niet veel af van de Decca-opnamen die ze in maart en december van dat jaar 1947 maakte -het concert was in september- het zijn standaard-interpretaties, miss Fitzgerald varieerde meer dan ze improviseerde Dit is "Lady be good".

plaat 1 Ella Fitzgerald with Bob Haggart a/h Orchestra: Lady be good
A/laatste met hangern-3:04- Coral COPS 2218 (G. + I.Gershwin)
"Lady be good", 19 maart 1947 met Chris Griffin, Andy Ferretti en Bob Peck-trompet, Will Bradley, Jack Satterfield en Erddie Ohms-trombone, Ernie Caceres-baritonsaxofoon, Stan Freeman-piano, Dan Perri-gitaar, leider Bob Haggart-bas, Morey Feld-drums. De begeleiding op 20 december is onduidelijk, maar Leonard Graham speelt trompet en de bassist is Ray Brown, waarmee Ella Fitzgerald van 1948 t/m '52 getrouwd was, haar enige huwelijk. "How high the moon".

plaat 3 Ella Fitzgerald: How high the moon (Morgan Lewis Jr., Nancy Hamilton) B/1 - 3:16 - Brunswick OZ 177 015
"How high the moon", ^{waarom o.a.} "Ornithology" dat Charlie Parker maakte op het accoordschema van "How high the moon". 20 december 1947. Drie dagen daarna zong ^{Ella Fitzgerald} een stuk van pianist Sir Charles Thompson en tenorsaxofonist Illinois Jacquet dat toen een tijd lang erg populair was: "Robbins nest".

plaat 4 Ella Fitzgerald: Robbins nest (Sir Charles Thompson, Illinois Jacquet) A/voorlaatst - 2:28 - Brunswick OZ 177 016

"Robbins nest", Ella Fitzgerald op 23 december 1947 voor Decca in New York City met Hank Jones-piano, Hy White-gitaar, John Simmons-bas, J.C.Heard-drums.

Het is opvallend dat Billie Holiday en Ella Fitzgerald, de populairste en toekomstig populairste jazzzangeres, naar verhouding zo weinig platen maakten van 1945 t/m '47. Terwijl de zangeres die aan het begin van haar carrière stond het wat dat betreft aanzienlijk drukker had. Sarah Lois Vaughan, 27 maart 1924 geboren in Newark, New Jersey. Als kind zong ze in het koor van de Mount Zion Baptist Church. Op haar 7e kreeg ze piano- en orgelles, hield dat 8 jaar vol, en toen ze op haar 15e besloot te gaan zingen had ze een muzikale ondergrond waar geen jazz- of pop-zangeres aan kon tippen. Begin 1943 deed ze mee aan de befaamde en beruchte 'Amateur nights' in het Harlemse Apollo Theater, daar hoorde Billy Eckstine haar die bij de Earl Hines Band zong, en in april had Sarah Vaughan een contract als zangeres en 2e pianiste naast Father Hines. In die band o.a. Dizzy Gillespie, Charlie Parker en Budd Johnson. En ook al is ze geen echte Bebop-zangeres geworden, de opvattingen van deze musici over met name melodie-voering en harmoniën, de accoorden, de changes zoals dat in jazz heet, hebben haar stijl als improvisator voor een belangrijk deel bepaald. Toen Eckstine zijn eigen band begon ging ze mee, in de winter van 1945/46 zong ze bij het Sextet van John Kirby, sindsdien treedt Sarah Vaughan als soliste op, met een trio, maar vooral in recente tijden gaat ze ook nog wel eens zelf achter de vleugel zitten.

In NOS Jazzgeschiedenis 233 van 1 april 1984 was Sarah Vaughan te horen met Charlie Parker en Dizzy Gillespie, "Loverman", en twee songs uit de session van 25 mei 1945 voor Continental. De eerste van de drie, waarin Charlie Parker twee keer heel even en zachtjes op de achtergrond te horen is, was deze song van Peggy Lee: "What more can a woman do".

plaat 5

Sarah Vaughan with Dizzy Gillespie & Charlie Parker:
B/2 - 3:00 - Musidisc CV 1201 ^{Stukken} What more can a woman do (Peggy Lee)
"What more can a woman do", de 21 jarige Sarah Vaughan op 25 mei 1945 voor Continental in New York city met Dizzy Gillespie-trompet, Charlie Parker-alt, en Flip Phillips-tenorsaxofoon, Nat Jaffe-piano, Bill DeArango-gitaar, Curley Russell-bas, Max Roach-drums. Dit soort achtergronden bij jazzzangeressen was standaard, 't begon al bij Billie Holiday, de groepen zijn in veel gevallen uitwisselbaar. Zoals het Sextet van John Kirby in de twee nu volgende opnamen. Maar Sarah Vaughan is anders. In het C-groot accoord waarop zij afsluit zingt ze een B, en dat was ongehoord in die tijd. "I can make you love me".

zelfde

John Kirby Sextet: I can make you love me (B.Stevens)
A/3 - 2:44 - idem
"I can make you love me", van B.Stevens. Uit dezelfde session van Richard Rodgers "It might as well be spring".

zelfde

John Kirby Sextet: It might as well be spring (Richard Rodgers)
A/2 - 3:00 - idem
"It might as well be spring", Sarah Vaughan als zangeres bij het John Kirby Sextet voor Continental in New York City, 9 januari 1946. Clarence Brereton-trompet, Buster Bailey-klarinet, Russell Procope-altsaxofoon, Billy Kyle-piano, John Kirby-bas, Bill Season-drums. Na Kirby ging ze dus solo, 30 april deed ze één song met de big band van tenorsaxofonist Georgie Auld, daarmee sluit ik nu af. Bij de trompetten Al Aarons en Al Porcino, een van de tenorsaxofonisten is Al Cohn, op bariton Serge Chaloff. De ritmesectie: Roy Kral-piano, Barry Galbraight-gitaar, Ed Cunningham-bas, Art Mardigan op drums. "A hundred years from today".

plaat 6

Sarah Vaughan with Georgie Auld a/h Orchestra: A hundred years
~~B~~/laatste - 2:55 - Everest Records FS 271 from today (?)
"A hundred years from today", Sarah Vaughan en het orkest van Georgie Auld, 30 april 1946 voor Musicraft in New York City. Slot van NOS Jazzgeschiedenis 303, Mdr.

0 0 0 0 0

NA 142 297
35:00

opn. 23.10.85